

Killari rahwa joud kaasvies nüüd ikka suremaks. Mõtlesid kül mitmed: „Temma on ih-nus, ja nüüd foggoni ka rahha peale ahne.” Ei Hans eggia Eva ei wötnud seda kuulda. Nemmad kartsid Jummalat, ja aitasid ka omma poost waesi, kellele teäd sid abbi tarvis ollewad, ja kuid a neinmad joudsid. Raiskajale ja teadmatta inimesele nemmad ial ei annud, ommeti mitte suremat kui pallokesse leiba. Aga kes õiged waesed ollid, neid ei játnud nemmad aitmatta ja püüdsid neile piisut tenistust toimetada.

Kui nende wannem poeg Jaan sai kümneaastaseks olli nende norem laps, Uno, poleaastane, ja olli Neil ennestel kül murret omma laste párrast. Sündis sel aial suur önnetus Tamma küllas. Range mürristamisse pilw tulli laupäiv õhto külla kohta ja pikkne loi ühhe sauna põlema ja jätiwad siinna, üks mees omma naese ja kolme lapsega, wüs hing. Neljas laps, Irino, kes olli kueaastane, juhtus siis nabre pertes oslema, ja jai se nüüd üksi járrele, kel ei olnud fuggulast ühtegei. Pühhapääw ollid

Hans ja Eva kirrikus. „Öppetaja teggi nende „furnutte párrast tånno, ja útles ka: Jässand, „Sinno mätted ja Sinno teed on immelikkud! „Kui meie ka ei moišta neid ärraarmwada, siiski „heidame allandlikult Sinno wäggewa käre alla, „kes Sinna ka nuhheldes omma heldet armo „náitad. Neile, kedda Sinna ni ákkitselt olled „surma läbbi süt ilmast árrakorjanud, neile olle „Isse armolinne; aga meid öppeta se járrele „jánud waese lapse peale hallastama. Amen!” Hans ja Eva útlesid ka, Amen, ommas süddames, watasid teine teise peale, ja nende süddamed ollid varsi ühhes nous: Irinut emese hõleks wötta. Párrast kirriko läksid nemmad külla taudo koio ja wotsid se waese lapse ennesega. Laps nuttis ja läks nende kérwas. Kui nemmad ollid árralainud, tulli öppetaja isse ka küllassé ja tahtis Irinut forjada, sest ta teädis et Tamma külla rahwas hea melega nisuggust wäetimat ei tahtnud wötta, ja ka et wadderid ei teinud ial, mis nende kohhus olleks olnud. Aga wata, teised jo ollid hallastanud! Olli öppetaja südda wägga roemus, kui kuulda sai,